

Ze současného života SČVP

Naše plány – výroční rok 2017

Tento rok nás čeká pěkné kulaté výročí – 70 let od návratu největší reemigrační vlny do vlasti.

V souvislosti s historickými fakty a nedávno konanou konferencí je třeba krátce dle chronologických událostí seřadit a popsat jednotlivé vlny. První vlna návratů nastala již po první světové válce. Byli to jednak ti navrátilci, kteří vstoupili do československých legií, ale byli to také členové prvního zahraničního odboje, kteří měli velký podíl na vzniku Československa. Nastupující bolševický režim by je zřejmě pro politickou angažovanost zlikvidoval. Tak stejně podnikatelé nebo všeobecně majetní, kterým hrozila konfiskace a boj o holý život. Pokud měli možnost, odešli do Československa. Další velká skupina volyňských Čechů se vrátila v rámci bojového nasazení v 1.československém armádním sboru (či v dalších armádách) a v průběhu let 1945–1946 byla demobilizována. Největší – třetí vlna přijela vlakovými transporty v roce 1947 a její výročí nás čeká. Čtvrtá vlna, která se uskutečnila v roce 1991, byla nazvána jako návrat „černobylských“ podle havárie elektrárny v Černobyli. Pátá vlna novodobých návratů, avšak netýkajících se už zdaleka jen volyňských Čechů, ale potomků Čechů na Ukrajině vůbec, začala v březnu 2015 a pokračuje dosud.

A letos si připomeneme návrat či příchod nejpočetnější skupiny více jak 33 000 účastníků. K výročí se plánuje celostátní setkání v Žatci, které bude spojené i s pietním aktem malínským obětem, tedy v první polovině července. Více v dalších číslech zpravodaje.

Připravují něco jednotlivé regiony? Či jednotlivé vesnické komunity, které se stále pravidelně či nepravidelně schází? Vše není na organizaci z centra, mnohé aktivity a setkání jsou na jednotlivých aktivistech. Pro celkovou koordinaci akcí by však bylo dobré termíny oznámit dopředu, aby se případně další akce mohly naplánovat na jiné volné termíny. Předem tedy děkujeme všem, kdo včas

pošlou pozvánku, nejlépe s větším předstihem, ať si těch všech vzácných setkání užijeme plnými doušky!

Dlouhodobě pracuje Historicko-dokumentární komise na brožurce k putovní výstavě. Jednak by zmapovala celou výstavu, a navíc bude doplněna texty, které se tzv. na výstavu nevešly. Bude obsahovat také stručné informace o našem sdružení. To snad zvládneme v tomto roce. A dokonce doufám, že se to povede do konce dubna.

Jedním z dalších plánů je vytvoření „Čítanky“. Pro koho bude určena? Nejen podle názvu těm nejmenším, ale těm, kteří se chtějí učit česky, nebo naopak ukrajinsky či rusky. Bude ve třech jazycích a budou ji moci použít jak krajané pro výuku češtiny, tak stejně i my u nás. Čítanka bude obsahovat jednoduché

PF 2017

příběhy z historie i současnosti Čechů na Ukrajině. Takže nejenže se v ní bude číst, ale též zde bude obsaženo historické minimum včetně přehledu základní slovní zásoby. A nebudou chybět obrázky. V tom doufám pomůžou děti, to je zase výzva pro ně.

Na 27. a 28. dubna je plánována konference „Příběh války“ v Praze. Je však především určena učitelům dějepisu a studentům pedagogických fakult. Cílem je přiblížit téma válečných dějin co nejzajímavější formou jak současným pedagogům, tak budoucím nositelům vzdělanosti. Koná se pod záštitou předsedy poslanecké sněmovny Jana Hamáčka v Parlamentu ČR. Kdo víte o studentovi, či učiteli dějepisu ve svém okolí, kterého by dané téma zajímalo, předejte nám informaci. Jelikož se konference koná v parlamentu, z bezpečnostních důvodů musí být všichni na konferenci předem nahlášeni a vedeni v seznamu. Určitě se obraťte na moji emailovou adresu dagmar.manhalova@seznam.cz.

A pak nás čeká výročí 100 let od slav-

né bitvy u Zborova. Připravuje se velká národní pouť a při ní určitě nemůžeme chybět. I proto se upraví termín každoročního zájezdu na Volyň. A vím, že nepojede jen náš autobus, s podporou Ministerstva obrany pojede další autobus. Také některé jednoty obce legionářské budou organizovat další autobusy. V rámci této poutě by mělo klapnout i odhalení pomníku československým legionářům v Boratíně. Ten podmiňovací způsob používám záměrně. Když vám řeknu, že rekonstrukce mohyly u Zborova (dnes Kalinivka) až do posledních listopadových dnů byla ilegální (od zahájení jednání v dubnu 2016), tzn. že ani po několika měsících nebyl dokončen projekt ukrajinským architektem, a tudíž neměl ani potřebná úřední razítka - tak tomu uvěříte, protože znáte tamní prostor a pracovní zvyklosti. Takže i když to vypadá slibně, vždy jsou nějaká riziková procenta. Pouť by se měla konat na přelomu června a srpna.

A na podzim, jak už máme předběžné prvotní signály od Mgr. Františka Štambery, správce naší sbírky v Národním muzeu, máme přislíbené výstavní prostory na výstavu právě k výše uvedené 70.-ce. Na podzim by se to konalo proto, že by naše výročí zaniklo v „humbuku“ výročí bitvy u Zborova. Takto výstava volně naváže na tradici prvního odboje. Výzva tedy zní takto: pokud máte doma něco zajímavého k výstavě – k návratu v roce 1947 a celkově k životu na Volyni, můžete to darovat či jen zapůjčit na dobu výstavy.

Historicko-dokumentární komisi, která v současné době supluje i práci edičně-publikační komise, čeká mnoho práce. Jsem ráda, že její zasedání navštěvuje stále více členů, či „pozorovatelů“, kteří chtějí v tomto roce přidat ruku k dílu. Potřebujeme však další ochotné nadšence, zejména pro práce s textem, grafiky, překladatele textů do ruského a ukrajinského jazyka, češtináře pro korektury textů, ale také sběrače informací a nápadů, případně hledače sponzorů. A tady je na místě poděkovat všem, kteří nejen

(pokračování na další straně)

(pokračování z předchozí strany)
mně, komisi ale celému sdružení pomáhají, spolupracují, podporují, nebo hřejivými slovy či řádky posilují. Je to potvrzení toho, že cesta je správná. Současně tedy na vědomost dávám, že další zasedání Historicko-dokumentační komise bude 28. ledna od 10.30 v hotelu Legie, 4.patro (doufejme, že se nestane to co minule, že na nás zapomněli a nenechali nám klíče! Muselo se hledat rychlé a provizorní řešení).

V těchto plánech ještě není zdaleka vše, o dalším budete pravidelně informováni v dalších číslech zpravodaje. Těším se na setkávání s vámi, které je pro mne vždy inspirací a i jistou dávkou energie.

Srdečně vás v Novém roce všechny zdravím a přeji vám zejména hodně zdraví a duševní pohody, ostatní už přijde samo.

Vaše předsedkyně Dagmar Martinková

Změny v regionu Chomutov

Dne 30. listopadu 2016 došlo k odstoupení z funkce předsedkyně Sdružení volyňských Čechů chomutovského regionu paní Jiřiny Kačerové, která stála

Vzpomínky na Volyň

Naše rodina a válka

Když vypukla druhá světová válka, jediný, kdo musel narukovat do sovětské armády, byl nejmladší tatínkův bratr Vladimír. Rozloučil se s námi s pláčem a odešel na frontu. Strýc Vladimír byl upřímně věřící člověk a byl rozhodnut nebrat do rukou zbraň, natož pak střílet do lidí. Tato zásada se mu pravděpodobně stala osudnou. Bez jakéhokoliv úředního sdělení zmizel. Rodina nedostala žádnou zprávu, že padl v boji. Stále se věřilo, že se objeví, že přijde nějaká zpráva, že jej někdo viděl a dá vědět. Můj otec se strýcem Karlem chodili bratra hledat do zajateckého tábora. Někdy jsme pomáhali při hledání i my děti ve víře, že ho mezi zajatci poznáme. Strýce jsme nenašli, pravděpodobně byl zastřelen jako zrádce v začátku války bez práva na oznámení rodině.

Otec i jeho bratři postupně a dobrovolně odcházeli bojovat do armádního sboru, vedeného generálem Ludvíkem

u samého zrodu této organizace. Důvodem je pokročilý věk a nemoci. Jednohlasně byl novým předsedou zvolen Jaroslav Báča. Paní Kačerové se dostalo poděkování za dlouhodobé vedení regionu. Upozorňujeme naše členy, aby se se svými potřebami obraceli na nově zvoleného předsedu Jaroslava Báču, tel: 721 066 688, email: Baca.Jaroslav@seznam.cz, a jeho zástupkyni paní Miroslavu Šatrovou tel: 732 358 146.

Jaroslav Báča

Memorandum

SČVP a statutární město Pardubice uzavřely v září 2016 memorandum o vzájemné spolupráci s důrazem na zabezpečení úspěšné adaptace a integrace reemigrantů českého původu na území České republiky, zejména ve vztahu k reemigrantům z bývalého Sovětského svazu.

Spolupráce je tvořena těmito pilíři:

1. Spolupráce na projektech adaptace a integrace krajanů, kteří se rozhodli pro návrat do staronové vlasti.

2. Podpora, prezentace a propagace společných aktivit v oblasti adaptace a integrace reemigrantů.

Svobodu. První nastoupil strýc Josef a ihned za ním strýc Jaroslav. Ti dva prošli bojem přes Duklu až do osvobozeného Československa. Otec i strýc Karel byli v armádním sboru kratší dobu. Před boji o Duklu byli z armády propuštěni. Otec pro vleklou nemoc a strýc z rodinných důvodů. Žena strýce psychicky onemocněla a při

útě-

ku do prostoru fronty zahynula. Zůstali tak dva malí chlapi bez rodičů. Strýc se z fronty vrátil a v týlu vykonával práci v lesích, potřebnou pro podporu armády.

V armádě byl také manžel tety Emilie, ten v boji o Duklu padl. Teta zůstala s malým chlapcem, sirotkem, jak říkala. Dokázala se sama životem probíjet, a když bylo nejhůře, tak prohlásila: „A já jdu za bratrem Svobodu a ten mi pomůže!“ A tak se několikrát stalo a tetě pomohl.

Podepsání Memoranda je vyvrcholením dvouleté předchozí spolupráce Rady černobylyšských a novodobých reemigrantů SČVP se statutárním městem Pardubice. Magistrát města a zejména primátor Pardubic, pan. Ing, Martin Charvát a tajemník magistrátu Mgr. Michal Zitko, vytvořili podmínky pro návrat a usídlení ve městě už pro 3 krajanské rodiny z Ukrajiny, kterým byly přiděleny krásné byty, zprostředkovali zaměstnání, umístění dítěte do mateřské školky apod.

Město výrazně finančně podpořilo provedení a realizaci celostátního krajanského setkání, které se konalo dne 8. října 2016 v Litoměřicích.

V předvánoční dobu magistrát Pardubic uspořádal besídku se slavnostní večerí pro novoosídlené krajany, každá z rodin obdržela vánoční dárek.

Dnes naše spolupráce v rámci podepsaného Memoranda pokračuje: město Pardubice se připravuje na přijetí nových krajanů-reemigrantů.

Doc. Boris Iljuk, CSc., předseda spolupráce Rady černobylyšských a novodobých reemigrantů, místopředseda SČVP

Na tetu Emilii byli všichni kratcí. V její situaci jí velmi stranil dědeček, a tak se teta postupně stávala postrachem v rodině. Často u ní začínaly sváry a nedorozumění. O její šikovnosti svědčí i to, že si připsala nějaký ten rok ke svému věku, aby mohla dříve odejít do důchodu. Matriční údaje za války často shořely, nebo

se ztratily.

Pro nás bylo vždy nejhorší loučení s otcem před odchodem na frontu. Otec sloužil u ženistů, vyrábějících klamně zbraně pro dezorientaci nepřitele. Asi dvakrát přišel na krátkou dovolenou a jeho odchod byl pro nás velmi smutný. Vždy jsme se s ním loučili, jako by to bylo naposled. Vždy jsme se dívali, jak do rohů pytle ukládá dvě brambory a ovazuje je (pokračování na další straně)

(pokračování z předchozí strany)
provazem. Tak si vytvořil batoh a do něho uložil jídlo a nejnnutnější věci.

Velmi jsme se radovali, když se otec vrátil z fronty. Jako jeden z mála mužů v obci byl ihned pověřen vedením obce a stal se jejím tajemníkem. To byla funkce nešťastná, šlo v ní o život. Povinností sekretáře také bylo sestavovat ozbrojené skupiny, které byly využívány k boji proti banderovcům. Často se stávalo, že se skupiny buď nedaly dohromady, anebo se rozutekly během cesty. Boj proti banderovcům takto organizovaný byl nesmyslný, a to všichni věděli. Pověření organizátoři z města se zpravidla po takových akcích opili samohonkou, dostali na cestu slaninu a chleba a spokojeně odešli. To byl zpravidla i jejich záměr a přání, jak má akce dopadnout.

Činnost sekretářů banderovci bedlivě sledovali a podle svého uvážení občas některého z nich pro výstrahu pověsili. Každý povoz, který v noci projížděl kolem našeho domu, naháněl hrůzu. Mohla by to být ta chvíle, kdy si pro otce přijedou.

Často se také stávalo, že v noci do obce přijeli ozbrojení zloději. Byli to většinou lidé ze složek NKVD nebo vojska. Přijížděli zpravidla v ozbrojených transportérech. Vykrádali rodiny brutálně a bezohledně. Sebrali všechno jídlo, oblečení i jiné věci, které se daly prodat. Přepadení zůstali jen v nočním oblečení, někdy ani ne v tom, byli většinou svázáni a v nejlepšímu zastrčení pod posteje. Proto se proti zlodějům postupovalo bezohledně. Každý muž, který ve vesnici byl, měl nějakou zbraň a byli domluveni, že když zahrozilo podobné nebezpečí, tak se do přijíždějících v noci bez vyzvání střílelo. Zpravidla je donutili k návratu. Strýc Karel s mým otcem velmi často podobným nájezdům čelili. Měli domluvené signály a způsoby ostřelování předpokládaných zlodějů. Otec byl dobrý střelec, ale strýc Karel byl výtečný. Bylo to snad puškou, protože říkával, že má snajperku. Strýc s ní dokázal střílet husy i kachny v letu, zajíce v běhu. Srnky střílel lehce a také se mu jednou podařilo zastřelit dvanáct divokých prasat, když kolem něho proběhlo jejich velké stádo. Byly to dva plné žebříňáky. Dlouhou dobu naše rodina i sousedé měli co jíst.

Otec měl pušku československé výroby, ze zbrojovky Brno. Tu pušku jsem mu opatřil já. Ukradl jsem ji sovětskému vojákovvi. Jednou jsem procházel mezi utábořenými vojáky a zjistil, že jedna puška

je ozdobena korunkou s nápisem „zbrojovka Brno“. Pochopil jsem, že se jedná o pušku vyrobenou v Československu, a tak jsem ji ve vlasteneckém nadšení tomu vojákovvi sebral. Zabalil jsem ji v cizí stodole do otýpky slámy a odnesl domů.

Zbraně jako ruční granáty, miny, náboje všeho druhu a velikosti velice lákaly děti a naháněly hrůzu rodičům. Velmi často docházelo k výbuchům, mrzačícím a zabíjejícím děti. Měli jsme od rodičů přísný zákaz podobných věcí se dotýkat. Proto jsme dávali přednost zbráním střelným, které pro nás nebyly tak nebezpečné. Při střelení z nich byl zpravidla přítomen někdo z dospělých, většinou voják. Střílel jsem z mnoha zbraní, z pistole, pušek, samopalů, z těžkého kulometu „maxima“ a dokonce i z protiletického děla. Na devítiletého kluka to byl výkon. Těchto výkonů jsem dosahoval výměnným obchodem. Dal jsem vojákovvi takzvanou paklušku tabáku, to bylo dvanáct tabákových listů, usušených a stlačených. Obdarovaný mi pak dal vystřelit ze své zbraně, případně mi střelbu domluvil.

Pěstování tabáku byla výborná povinnost. Musel se pěstovat pro potřeby armády, ale největší užitek jsme měli my kluci, protože jsme s ním mohli obchodovat a také si trochu pokouřit. Tabák jsme dokázali výborně zpracovat. Nejdříve jsme ho trochu navlhčili, aby nepraskal a byl vláčný, pak svinuli a ostrým nožem pokrájeli jako nudle na jemné proužky, které jsme ještě v rukách rozemnuli. Tabák jsme balili do Pravdy a tak vyráběli „papirosci“. Také jsme si dokázali ubalit cigáro mezi dvěma prkénky. Uvnitř bylo stéblo, aby cigáro mělo tah. Na pastvě jsem vykouřil takto vyrobené cigáro, bylo velké, držel jsem je oběma rukama a po vykouření jsem se svalil. Museli mě odnést z pastvy domů. Rodiče nepřišli na příčinu mého náhlého onemocnění. Domnívali se, že šlo o nevolnost ze špatného jídla, či že to byla lehká chřipka. Zásoby tabáku pěkně ubývaly, nikomu to v rodině nevařilo, protože kromě nás kluků nikdo v rodině nekouřil.

V blízkosti naší vesnice došlo ke dvěma událostem, o kterých jsem rád poslouchal, protože byly spjaty se zacházením s municí a s lidskou hloupostí. První příběh se týkal polského dědečka v Lišči, který při svém věku dostal strach, že Pán Bůh na něj zapomněl a nechce si ho vzít. Už měl toho špatného života dost, a tak ho vzal do vlastních rukou. Rozdělal oheň a vložil do něj dělový náboj s projektilem proti sobě. K ohni si klekl,

modlil se a čekal, až si jej Pán Bůh vezme pomocí vybuchlého náboje. Nábojnice se ale teplem začala otáčet, vybuchla, dědu to nadzvedlo a praštilo to s ním o zem a to bylo vše. Pán Bůh si přišel pro něj až po delší době. Tvrdilo se, že zemřel následkem silného úderu o zem.

Druhý případ byl také zajímavý a svědčí o pronikavé inteligenci a důvtipnosti jistého Ukrajince. Ten našel útočný granát a rozhodl se vyzkoušet jeho funkčnost. Postavil se k velkému dubu, aby byl chráněn a z druhé strany granátem tloukl tak úspěšně, až granát vybuchl. Samozřejmě, že mu to ruku utrhlo. Dokázal si však, že granát byl funkční.

Jiný příběh byl mého staršího kamaráda Petra Kupryse. Ten doplatil na svoji zvědavost. Byl to mimořádně nadaný hoch. Ohromoval nás kamarády i dospělé svou pamětí a velkým zájmem o politické dění. Bylo mu dvanáct až třináct let, každý den přečetl Pravdu, nosil ji složenou pod čepicí a četl z ní sousedům, jak postupuje fronta. Byl tak chytrý, že do jednotlivých tříd chodil jen pár měsíců a po rozdílových zkouškách postupoval do vyšších tříd. Měl smůlu, rodiče mu zásadně kupovali boty a oblečení na takzvaný „výrust“. Nežli vyrostl, tak věci roztrhal, špičky bot se mu vytočily vyschlé nahoru a vypadal z nich. Vypadal spíše jako strašák, a ne upravený chlapec. Trpěl, protože jsme se mu všichni posmívali.

Tento Pěta našel při pasení krav útočný granát, a protože věděl jak s ním zacházet, rozhodl se jej odpálit. Věděl, že se z rukojeti odšroubuje víčko, vytrhne se provázek na konci s kroužkem a s časovým odstupem se granát hodí. Nějak mu to s časem nevyšlo a granát stačil odhodit jen několik metrů od sebe. Výbuch jej zranil mnoha střepinami, přitom byly poraněny i krávy, a ty se daly na zběsilý útěk.

Bylo to v neděli, uslyšeli jsme výbuch, uviděli černý dým, prchající krávy a hned bylo jasné, že se stalo neštěstí. Viděli jsme, jak Petřův otec utíká k němu. První, co udělal, začal kluka „řezat“ páskem. Ale pak si všiml, že syn téměř nežije, vzpamatoval se, zapřáhl koně a tryskem ho odvezl do nemocnice v Lucku. Kamarád neumřel, ale pár střepin v něm zůstalo. Po válce se s rodinou odstěhoval do Polska. Od známých v Polsku jsme se dozvěděli, že Petr žije a učí děti.

Václav Kulich
V Ostravě, 2010

Novinové kukátko

Vážení čtenáři, v této nové rubrice budeme uveřejňovat články, statě a různé texty z časopisů, které vycházely na Volyni. Příležitostně se budeme snažit uveřejňovat i dobové fotografie či reklamy z těchto časopisů, abychom vám přiblížili atmosféru Volyně co možná nejdůvěrněji. Článek, který je umístěn níže, byl otištěn v časopise Ruský Čech, který vycházel v letech 1906-1908.

Red.

Dojmy z cest

Z Mlýnová zamířili jsme do nedávno založené české osady Krupy, vzdálené od tohoto 20 verst. Tamější rolníci, zakládající osadu, koupili výhodně tento statek, neboť když rozprodali jeho hospodářské budovy, přišla jim děsjatina země za 40 rub; cena to zajisté nepoměrně nízká, když uvážíme, že na jiných stranách, kupovali naši krajané od „poměščíků“ (velkostatkářů) děsjatinu v ceně pateronásobné. Osada čítá přes 20 českých rodin a jest rozdělena na dvě části: přední, stojící při hlavní cestě, vedoucí od Mlýnová na Luck, a zadní, o verstu stranou. Krupa sama jest vzdálena od Lucka 12 verst. Čechům se zde daří dobře, mnozí mají po 50 děsjatínách, pozemky jsou úrodné, hospodářské budovy většinou zděné, taškami i plechem kryté. V poslední době zavádí si též chmelnice.

V okolí Lucka je vidět na polích dosti bujného žita, kteréž letošního roku však v mnohých újezdech místy skoro úplně vyhynulo.

Z Krupy první naše zastávka byl Český Boratín, vzdálený od Lucku 7 verst. Větší část osadníků borjatinských je vyznání evangelického, jemuž zůstali věrni i přes všechn nátlak, jenž byl svého času na české kolonisty v zájmu náboženském činěn. Tamtéž dokončují právě slušný evangelický kostel, v němž chtějí na sv. Petra a Pavla odbývat první pobožnost. V Boratíně dokončil svůj záslužný život pan V. Hrdlička, vysoce nadaný řečník, jenž svoje kázání po českých obcích jeho duchovní správě podřízených, po způsobu českobratrském, často i pod košatou lipou odbýval. Budiž mu země lehkou!

V Borjatíně vyučuje na národní škole český učitel pan J. Vlk, známý čtenářům Ruského Čecha svými články, uveřejňovanými v tomto listě. Tentýž s nevšední pílí vštěpuje

útlým srdéčkům svých žáků lásku k četbě dobrých českých knížek. Na bedrech p. Vlka leží dvojí úkol: na jedné straně zušlechťuje duše svých žáků a v prázdných chvílích pečuje i o vzrůst a ušlechtnění své štěpnice, neb je známo, že p. Vlk provozuje i zahradnictví a má na svém pozemku slušnou školku.

Občané boratínští pocházejí většinou z Jičínského kraje, z pod samých Krkonoš, a sice z okolí Jilemnice a Libštátu. Celkem se čítá v Borjatíně asi 40 českých rodin, z nichž některé jsou vyznání pravoslavného.

Od Borjatína 8 verst vzdálená jest neveliká česká obec Mstěšina, čítající asi 20 rodin. Sem zaletují zprávy z ostatního světa, časem s hrůzným přibarvením, velmi zřídka, neboť časopisy jak české tak i ruské jsou místními rolníky zřídka čítány.

Odtud necelé půl versty za mlýnským rybníkem zakoupil před nedávným časem statek ve výměře 70 děsjatín p. S., jenž je zároveň majitelem dobře zřízeného mlýna s pohonem parním a vodním. P. S. je znám všem krajanům, kteří dojížděli do Dubna, neboť po několik roků držel „traktýr“, při kterémžto živnosti nastřádal si slušné jmění, tak že nyní pohodlně žije jako mlynář a statkář. Spokojen však není, stěžuje si, že má kříž s čeledí atd. Jest to již v lidské povaze, že byt' by mnozí byli sebe lépe situováni, stále přec nalézají příčiny k žehravosti. S ním souseduje krajan B., jenž před několika roky rovněž provozoval živnost hostinskou na Pantalii u Dubna. Tou zásadou se řídí skoro všichni krajané na Volyni, kteří, když nabudou při hostinské živnosti jmění, pojednou jsou syti dusným vzduchem hostinským a dávají přednost slušnému hospodaření.

Od Mstěšina 8 verst je česká osada Ozerany. Po řadu let tamější kolonisté měli zem pouze pronajatou a teprve před nedávnem přešla koupí v jejich vlastní majetnictví; část

hospodářů ozeranských věnuje péči též pěstování chmele.

Ve vzdálenosti 12 verst jo Hubínská Niva, jedna z nejspolečnějších obcí českých v okolí. Letního času je celá skrytá v zeleni ovocných stromů: po obou stranách cesty, vedoucí rovnoběžně od jednoho konce vsi ke druhému, jsou v úhledném pořádku rozestavené domy. Cesta roubená jest pěkně rostlými třeshňovými stromy. Cestujícím krajanu, ocitnuvšimu se v Nivě, zdá se, že jest přenesen do známé dědiny v naší staré vlasti neb všude kolem jest vidět soulad a právě české uspořádání všech hospodářských zařízení. Nikde ani potuchy po mužických staveních. Do Nivy jsme přijeli na Nebevstoupení Páně, dne 13. května právě v okamžik, kdy po návsi kráčelo od Hubína procesí. České družičky v bílých šatech nesly na nosítkách nádhernou ikonu Matky Boží. V čele kráčeli místní hudebníci, hrajíce české mariánské písně. V Nivě žije též několik starých písmáků, jež si rádi „zadišputují“. Niva jest už známá čtenářům R. Č. z uveřejněného článku o staříčkém učiteli na tamější škole dlouhou řadu let působícímu a letošního jara zesnulému p. Pešovi, kterýž byl nyní již řídkým typem pravého českého kantora z těch zašlých dob, kdy se nosil dlouhý šosák a nezbytná průvodkyně piksla, kterou každému známému úslužně nabízel. Zesnulý p. Peš byl muž ryze české povahy, jenž za mladších let býval výborným společníkem, ale na sklonku svého života krutě byl pronásledován nelítostným osudem. Budiž čest jeho památce!

Od Nivy celé 2 versty počíná Hubín, jenž se již nemůže honositi tím uspořádáním jako Niva. Hubínské hospodářské budovy jsou beze všeho skladu roztahané. O zámožnosti krajanů svědčí výstavné hospodářské budovy, zejména p. J., jenž získal jmění obchodem s prasaty, které dodával varšavským (pokračování na další straně)

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel regionu Litoměřice p. s. v
úzké spolupráci s Celostátním výborem SČVP

Vás zve na

4. REPREZENTAČNÍ PLES VOLYŇSKÝCH ČECHŮ A JEJICH PŘÁTEL

který se bude konat ve velkém sále hotelu Koliba v Litoměřicích
v sobotu dne 4. února 2017 od 20,00 hodin

Srdečně zveme naše členy a jejich přátele z Čech a Moravy, kterým bude k tanci a poslechu hrát oblíbená skupina KADET Ing. Antonína Kučery.

Nebude chybět ani bohatá tombola.

Vstupné 150,- Kč.

Ubytování je možné zajistit v ceně 200,- Kč za noc přímo v hotelu Koliba na čísle telefonu 416 732 911, nebo mailem: koliba@post.cz.

Těšíme se na Vás.

Podpořte ples a celkově činnost sdružení svou účastí

Mgr. Dagmar Martinková,

předsedkyně CV SČVP

a Miroslav Kučera,

předseda regionu Litoměřice

Vstupenky je možné zakoupit, případně objednat u:

- předsedy Miroslava Kučery na Kolibě v Litoměřicích, č.tel. 777165898
- jednatelky Daniely Zelenkové, tel. 723326841
- Dagmar Pelikusové, tel. 773096538

(pokračování
z předchozí strany)
kupcům. Obchod ten do dnešních dnů v okolí Hubína provozuje několik krajanů. S místním hostinským p. P., jest milé posezení při sklenici piva, neb p. P., ač mlád, má již bohaté zkušenosti, jichž nabyl jednak svými cestami po Rusku, jednak četbou časopisů a knížek. V okolí Hubína jsou naši krajané smíšeného vyznání: jedna část jest pravoslavného vyznání, druhá pak se hlásí ku katolicismu, jenž je zastoupen našimi krajaný v těchto osadách v Hubíně, Budkách, Ostrově, Nivě, Šklíni, Novošulkách. Hajence a j.

Vyjíždějící z Hubína do Šklíně byli jsme svědky pohřbu staršího občana, před jehož rakvi kráčeli dva katolictví kněží, z nichž jeden byl misionářem z Moravy a dlel právě na faře, kamž okolní Češi jsou přifařeni.

Koncem května a počátkem června způsobilo několik misionářů, vyslaných z Haliče a Moravy na Volyň po katolických farárech, značný rozruch mezi mnohými našimi krajaný, z nichž mnozí dali se uchvátit ohnivým jejich, z paměti dobře nastudovaným kázáním, řinoucím se z jejich úst nepřetržitě jako horská bystřina. Je to ironie, posílat ze zahraničí do Ruska misionáře, co?

*Podává A. Bachtík
Ruský Čech 6/19 července
1907,
číslo 34
Zpracoval Vladimír Turek*

Společenská rubrika

Blahopřání

Region Brno: V lednu oslavují 89 let paní **Emílie Košťáková** z Novosilek Českých, nyní Oleksovice a 88 let **Josef Bryksa** z Junkovky, nyní Brno. Jubilantům přeje me životní pohodu a pevné zdraví.

*Za region Jan Pavlica

Region Domažlice: V lednu oslavila 93 let paní **Emílie Tomanová** z Lipiny, nyní

 Velký Malahov, 87 let Marie Lokvencová z Dolinky, nyní bytem Plzeň, 81 let paní **Světluš Pečová** z Michalovky, nyní Plzeň, 76 let Ing. **Josef Vlk** z Dolinky, nyní Domažlice, 69 let pan Ing. **Vladimír Kábrt** z Polžic, nyní Újezd u Klatov. Oslavencům přeje me do dalších let hodně pohody, štěstí a pevné zdraví.

*Za region Miroslava Chocholatá

Region Cheb: V lednu oslaví 65 let paní

(pokračování na další straně)

Pozvánka

Termíny setkání Regionu Praha v roce 2017 v hotelu Legie vždy v 13,00 hod.

Poslední středa v každém měsíci.

1. pololetí 2017: 25. 1., 22. 2., 29. 3., 26. 4., 31. 5. a 28. 6.

2. pololetí 2017: 27. 9., 25. 10., 29. 11., 27. 12.

*Ing. Ludvík Engel
- předseda regionu Praha*

(pokračování z předchozí strany)

Marie Čampulová z Plané, nyní v Černošíně.

Do dalších let zdraví a dobrou pohodu přeje za region Cheb Libuše Pancířová

Region Chomutov: V lednu oslaví 91 let paní **Olga Sítařová** z Dlouhého Pole, bytem Chomutov, 88 let pan **Vladimír Licinberg** z Dlouhého Pole, bytem Chomutov, 84 let pan **Josef Roller** z Hulče, bytem Kadaň.

Hodně zdraví a štěstí do dalších let přeje za region Jiřina Kačerová a Jaroslav Báča

V lednu oslaví 88 let předsedkyně sdružení chomutovského regionu paní **Jiřina Kačerová** narozená v Kvasilově, bytem Chomutov.

Hodně zdraví a štěstí do dalších let přejí členové chomutovského regionu

Region Karlovy Vary: V lednu narozeniny oslaví 87 let pan **Josef Glanc** z Poloného, bytem K. Vary, 81 let paní **Miluška Houšková** z Černíkova, bytem Ostrov n. Ohří a 88 let pan **Miroslav Randa** z Oseka, bytem K. Vary.

Všem uvedeným pevné zdraví a dobrou pohodu do dalších let za Karlovarský region přeje Helena Horáková

Region Litoměřice: V lednu v našem regionu oslaví 81 let paní **Pavlna Černá** z Mirohoště, bytem Mladá u Liběšic, 84 let paní **Emilie Boučková** z Buršovky, bytem Ústěk, 85 let paní **Růžena Škrabalová** z Michalovky, bytem Litoměřice, 87 let paní **Irena Čásová** ze Zavidova, bytem Mělník–Mlázice, 88 let pan **Vladimír Iránek** z Malého Omelánku, bytem Polepy, t.č. DD Libochovice, 90 let paní **Marie Stanislavská** z Teremna, bytem Polepy.

Za region Litoměřice všem blahopřeje Daniela Zelenková, jednatelka

Region Moravskoslezský: V lednu 2017 oslaví 80 let pan **František Dubec** ze Špakova Vel., bytem Fulnek, 80 let paní **Marie Rošlapilová** z Malého Špakova, bytem Hladké Životice, 85 let pan **Jiří Kříž**

Príspevky na tisk

region Litoměřice: Renata Hyngarová, Ústí nad Labem, 200,-; nejmenovaný dárc, Roudnice nad Labem, 200,-
region Teplice: Lenka Hejdová, Teplice, 600,-; Alexander Roušar, Teplice, 500,-

ze Zálesí, bytem Drahotuše, 86 let paní **Marie Dvořáková-Zběrajevská** z Martinovky, bytem Krnov, 86 let pan **Břetislav Ludvík** z Cholopec, bytem Bílovec–St. Ves, 89 let MVDr. **Vladimír Samec** z Dembrovky, bytem Nový Jičín.

Jubilantům přeje vše nejlepší, do dalších let hodně zdraví a životní pohodu. Za region Zdenka Novotná a Marie Seitlová

Region Olomouc: V lednu oslaví 92 let paní **Břetislava Václavíková** z Moldavy, nyní Olomouc, 83 let pan **Josef Macoun** z Moldavy, nyní Hněvotín u Olomouce. Do příštích let přeje hodně zdraví, štěstí a osobní pohody.

Za region Miroslav Neraď

Region Praha: V lednu oslaví 92 let **Vladimír Winter** bytem Praha 4. 87 let **Marie Kadavá** z Volkova, nyní Praha 8. 86 let Ing. **Leon Polívka** z Hlinsku, nyní Tábor, 84 let **Josef Holý** z Alexandrovky, nyní Nové Město n/Metují. 83 let **Irena Mašková** ze Mstěšína, nyní Teplice. 83 let **Helena Štufková** z Verby, nyní Příbram. 81 let **Irena Vaníčková** ze Zálesí, nyní Nymburk.

Všem jubilantům přeje do dalších let stále zdraví, štěstí a životní pohodu

Za pražský region Ing. Ludvík Engel

Region Teplice: Dne 1. ledna oslaví své 87. narozeniny pan **Vladislav Dederá** z Petrovic, rodák ze Zdolbunova. Přeje zdraví a pohodu do dalších let!

Za výbor regionu Teplice

Vlasta Holmanová

Region Žatec: Svá narozeninová výročí na měsíci lednu oslaví: 93 let paní **Olga Berková** z Novin Českých, nyní Žatec, 87 let paní **Anna Burešová** z Kvasilova, nyní Holedeč, 82 let paní **Antonie Černá** ze Sviščova, nyní Žatec, 89 let paní **Alžběta Hasilová** z Hubína, nyní Žatec, 70 let paní **Helena Hradcová** z Kvasilova, nyní Žatec, 65 let Ing. **Vasil Kadkalenko** z Kyšcenci, nyní Žatec, 90 let paní **Věra Ketnerová** z Prahy, nyní Žatec, 83 let pan **Evžen Kon-**

region Olomouc: Vladimír Polák, Hněvotín, 200,-
region Frýdlant: Vladimír Veselý, Mimoň, 300,-
region Cheb: Vladimír Slevský, Nový Kostel, 600,-; Emilie Zajacová, Dolní Žandov, 200,-; Emilie Tenglerová, Těšov, 100,-

čický ze Straklova, nyní Žatec, 84 let paní **Emilie Kroupová** z Buderáže, nyní Žatec, 84 let paní **Věra Moravcová** z Michalovky, nyní Žatec, 80 let paní **Emilie Nechmačová** z Novokrajeva, nyní Karlovy Vary, 85 let paní **Helena Polcarová** z Volkova, nyní Lipno, 87 let paní **Jindřiška Ponikelská** ze Smolnice, nyní Levonice, 83 let paní **Eliška Růžičková** ze Slíně, nyní Žatec, 86 let Ing. **Lydie Šlehoferová** ze Semidub, nyní Plzeň, 86 let paní **Eugenie Štípková** z Novostavců, nyní Velemyšleves, 85 let paní **Božena Vávrová** z Novokrajeva, nyní Všenice, 90 let pan **Radislav Vodráško** z Bludova, nyní Černčice, 86 let paní **Jiřina Zetková** z Volkova, nyní Žatec, 75 let paní **Nina Žďárská** z Novin Českých, nyní Louny, 91 let Ing. **Václav Petříšek**, CSc., z Rapatova, nyní Podbořany, 70 let pan **Václav Siříšně** ze Zdolbunova, nyní Kryry, 88 let pan **Vladimír Valenta** z Dohostaj, nyní Podbořany.

Všem jubilantům přeje hodně zdraví, klidu a pohody v životě. Za region Slávka Černá

Naše řady opustili

V úterý 27. prosince 2016 zemřel nečekaně ve věku 87 let dlouholetý předseda regionu Litoměřice pan **Josef Kozák**, který pocházel z Lipin. Celých 20 let vedl náš region a i díky němu jsme se dostali na přední místa v republice. Byl také dlouholetým členem CV SČVP. Byl velice skromný, obětavý, pracovitý, upřímný, a bude nám velice chybět. Už nebude chodit s pověstnou „butelkou“ se svým vynikajícím mokem, kterým se vždy vítal s přáteli. Budiž Ti země lehká Pepičku. Naše velké poděkování patří i Bohušce Skřivánkové, která se o něho tak pečlivě starala 20 let.

Upřímnou soustrast celé rodině vyjadřuje Daniela Zelenková, jednatelka

Zemřela paní **Anna Moldová**, dne 9. 12. 2016, ve věku 86 let, bytem Vsetín-Dolní Jasanenka. Ať odpočívá v pokoji.

Zarmoucená rodina

region Moravskoslezský: Jarmila Burešová, Ostrava, 600,-
region Praha: Josef Holý, Nové Město nad Metují, 50,-; Miloslav Peterka, Praha, 300,-

region Uničov: Ing. Josef Faltys, Bohuňovice, 300,-
Všem dárcům srdečně děkujeme Nečasová

Upozornění! Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha č. ú.: 252001907/0300 Československá obchodní banka a.s., Poštovní spořitelna, Rožtylská 1, 225 95 Praha. Dary můžete posílat na adresu hospodárky Sdružení: Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, tel: 728 351 726, mail: m.necasova@seznam.cz. Prosíme, abyste neupomínali zveřejnění dárců a darů, zveřejňujeme je až po obdržení účetního dokladu. Peněžní dary neposílejte na adresu šéfredaktora. Změny v evidenci členství, adres, přihlášky nových členů, ukončení členství a dotazy zasílejte zásadně na adresu hospodárky. Děkujeme.

Vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřebu svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají autoři příspěvků. Vychází jako občasník. Číslo vydání 1/2017. Šéfredaktorka: Tereza Bártková. Jazyková korektura: Lenka Bílková. Příspěvky nejsou honorované, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte na e- mailovou adresu: zpravodajscvp@seznam.cz nebo na korespondenční adresu: Tereza Bártková, Dolnopolní 97, Brno 614 00. Tiskne: Neoset, Ke Březině 86, 142 00 Praha 4 – Písnice. Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod ev. č.: MK ČR E 5901. Termín pro zaslání příspěvků do č.2/2017 je 31. 1. 2017. Stránky SČVP www.scvp.eu. Toto číslo vyšlo 12. 1. 2017.